

Alžběta Michalová
Zřetelně nevyprávíš

děti trnou a matky
neví
Debut

Alžběta Michalová
Zřetelně nevyprávíš

Alžběta Michalová (1991 v Praze) studuje režii a dramaturgii na divadelní fakultě JAMU. Žije v Brně. Sbíрка *Zřetelně nevyprávíš* je její prvotinou a byla napsána v letech 2009–2011.

Alžběta Michalová
Zřetelně nevyprávíš

Alžběta Michalová
Zřetelně nevyprávíš

Česká poezie
Alžběta Michalová
Zřetelně nevyprávíš

Redakce Petr Borkovec
Jako eknihu vydalo roku 2014 Fra,
Šafaříkova 15, 12000 Praha 2,
fra@fra.cz, www.fra.cz
Elektronické vydání první

© Éditions Fra, 2014
Text © Alžběta Michalová, 2014
Author photo © Radek Brousil, 2014
ISBN 978-80-87429-67-9
ISBN 978-80-7521-012-8 (Pdf)
ISBN 978-80-7521-013-5 (ePub)
ISBN 978-80-7521-014-2 (Mobi)

obsah

POJĎ DOMŮ

- stačil výkřik... 13
mám matku 14
u klavíru 15
rozbila talíř... 16
do podlahy 17
za něco se modlila... 18
denně ji pozoruji... 19
každým dnem jsi dál... 20
všet 21
po celodenním horečnatém úklidu... 22
v pokoji krkolomné postele... 23
zhasla jsi lampu... 24
v nočním pokoji mám sen... 25
jednou za čas děti prostoupí chvílí... 26
maminko -... 27
starou kredenc v kuchyni... 28
matky 29
sedíš ptáš se na různé věci... 30
prosím tě... 31

ELEGIE

- řvala bych křičela... 35
zklamáním mu zrudly tváře... 36
opilost působí rámus... 37
matka narvala bundy do skříní... 38
pokoji se blížíš obezřetně... 39
plížíš se domem... 40
někdy to zažiješ a křičíš... 41
bratře!... 42

držela jsem tě v náruči bratře... 43
bratři!... 44

ANI NECEKNEŠ

úsporně seřazené za sebe... 47
tou chvílí 48
tatínku promluv... 49
tatínku!... 50
tatínku!... 51
před cestou jsi zamručel na pozdrav... 52

ZVOLAT OTČE!

na prahu průrva... 55
nemáš dceru... 56
nikdy nepoznaný bratr... 57
to mnou vnímané... 58
být si jistý je... 59
otče! otče! otče!... 60
v nohách stolu... 61
drahý otče... 62
jsou značně znát léta... 63
otče... 64
otče!... 65
našla jsem tě uprostřed šedivého města... 66
nikdy jsem tě neměla za sobě rovného... 67
otče! otče! otče!... 68
v tvém přerývaném dechu hledám jakoukoliv
stopu hrdosti... 69
otče... 70
otci 71

čas odcházení
vibruje vědomím že
zůstali dlužni chvíli

každému chvíli
a v součtu věčnost

pojd' domů

stačil výkřik

běžte pryč!
běžte už konečně pryč!
rozechvěle
jako matka sedmera krkavců

byl večer
ani psa by nevyhnal do sněhu

my šli
konečně pryč
a kolem to vrzalo
jako bavlna v zubech

MÁM MATKU

mám
madonu kreslenou obrysem kabátu

nese s sebou dítě
její nejmenší je dávno osmileté
a přesto
jedno stále v hlavě –
aby nezapomněla
jak přikládat k prsu

U KLAVÍRU

matka
tiší plačícího syna

vzpírá ho
nadhodí si jeho tělo
a dál tiší
nejmladšího syna

syn těžkne

zbrkle kleknou na podlahu
vzpírají se pláči
zbytečně a sami

rozbila talíř

na porcelánové střepe
nezlabila se nekřičela

jen usedavý pohled –
aby bylo zameteno

DO PODLAHY

můj
až k smrti osmiletý bratr
křičel

když se volá o pomoc z vody
je to lidštější
než on v tu chvíli

jak mlátil nohama hlavou
a do podlahy –
topil se

a maminka jen pohled jako na rozbitý talíř:
pane Bože
jen aby se uzdravil
aby bylo zameteno